

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Preot paroh: Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți.” (Romani 12, 12)

Anul III • Nr. 10 (58) • 20 martie 2022

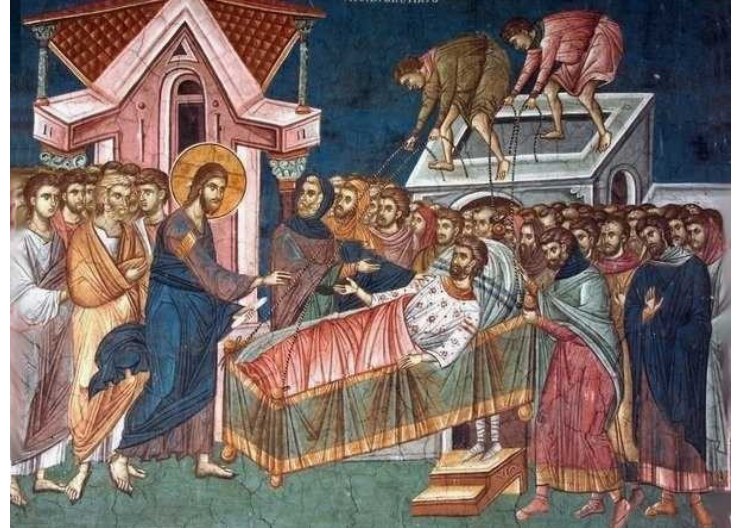
Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Postul, urcuș spre Înviere

Duminica Sf. Grigorie Palama

Duminica a doua din Post

Această duminică ne amintește faptul că omul se poate îndumnezei prin harul lui Dumnezeu, din Duhul Sfânt. Din acest motiv acum facem pomenirea Sfântului Grigorie Palama (†1359), cel care a adus mărturie asupra faptului că prin rugăciune și post, ființele umane se pot alătura luminii necreate a gloriei divine a lui Dumnezeu încă din această viață. După canonizarea sa din 1368, a fost stabilită o a doua prăznuire a Sfântului Grigorie Palama pentru a doua duminică din Postul Mare, sub numele de **triumful Ortodoxiei**. Practic, este prăznuită condamnarea oponentilor Sfântului Grigorie și acceptarea de către Biserică a învățăturilor sale. În același timp, tema duhovnicească a zilei este **credința**. Pe lângă credință, fiecare dintre noi trebuie

să depună și **efort**, așa cum ne descoperă Sfântul Evanghelist Marcu în Evanghelia sa (cap. 2, vers. 1-12) în care prezintă imaginea efortului și dorinței paralizicului, adus la Hristos printr-o gaură în acoperiș.

Nu pot să cred că vreunul dintre cititorii mei este străin de iertare, fie de nevoia de a fi iertat, fie de nevoia de a ierta. Nevoia de a ierta, după porunca lui Hristos, se extinde și dincolo de cei care ne cer iertare: **ni s-a poruncit să-i iertăm pe dușmanii noștri** - care, presupun eu, că rar ar dori să-și ceară iertare de la noi.

Sigur, ceea ce simțim noi referitor la cei care ne sunt cu adevărat dușmani, este că nu vrem să-i iertăm. Nu avem încredere în ei; rana a fost prea adâncă; ofensa adusă de ei nu a fost împotriva noastră, ci împotriva unei persoane pe care o iubim și care este deosebit de vulnerabilă. Aș putea lărgi lista, dar toți o cunoaștem prea bine. Motivele pentru care ne este greu să-i iertăm pe dușmanii noștri sunt infinite.

Dar **porunca rămâne** - nu ca un sfat despre cum să avem o viață mai sănătoasă, mai fericită - dar împreună cu aducerea aminte că **vom găsi iertarea numai în măsura în care iertăm**. Iertarea nu este ceva opțional - ci o activitate spirituală fundamentală pe care trebuie să învățăm să o practicăm ca și cum mântuirea noastră ar depinde de aceasta, căci așa și este.[...]

Nu începem cu lucrurile cele mai grele, ci cu cele mai ușoare. Nu începem postul prin cel mai strict regim. Nu începem rugăciunea cu un efort de rugăciune

ne neîntreruptă timp de patruzeci de zile (sau vreo altă faptă vitejească). Asemenea eforturi ar trebui să ne zdrobească fie prin dificultatea lor, fie prin succesul nostru.

Acestea sunt câteva gânduri pentru începutul vieții de iertare:

1 Începeți prin a vă lupta să deprindeți obișnuința iertării în cele mai mici lucruri. Cu un copil, în trafic, cu supărările mici. Nu vă luptați puțin, ci aruncați-vă în iertare.

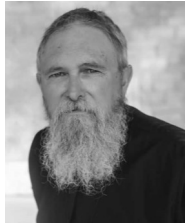
2 Folosiți această rugăciune pentru dușmani care par a fi dincolo de puterea noastră de a ne ruga: „Doamne, la înfricoșata judecată, nu-i osândi pe ei pentru mine”. Aceasta plasează iertarea la o anumită distanță și chiar și o inimă neînduplecată poate deseori să spună această rugăciune de iertare de la o asemenea distanță.

3 Fii mereu atent la căderile tale și cere-I lui Dumnezeu mereu iertare. „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul!”

Viața duhovnicească

Iertarea - cea mai grea iubire dintre toate

Părintele Stephen Freeman

4 Pe cât de mult posibil cultivați în inima voastră înțelegerea că toți oamenii sunt păcătoși și sunt victime ale căderii. Nici unul dintre noi nu intră într-o lume a purității, nici noi nu venim pe lume pe deplin funcionali ca ființe umane. Este o cultivare graduală a milei în inima noastră. Cum spune Dostoievski: **„fiecare om este responsabil pentru tot înaintea tuturor”**. Credem că noi nu suntem responsabili pentru starea în care se află lumea, și că numai dacă ceilalți ar fi la fel de buni ca noi, lumea ar fi mai bună. Aceasta este o minciună.

5 Răspunsul potrivit la asumarea unei astfel de responsabilități este să te rogi și să ceri iertare. A te simți vinovat este o altă acțiune centrată asupra sine-lui și nu este același lucru cu a cere iertare.

6 Mergi măcar o dată pe an la o spovedanie generală având grijă să mărturisești cât mai multe sentimente greșite din câte îți amintești (acest sfat este dat de mitropolitul Jonah Paffhausen).

Cât de des pot fi împărtășiți pruncii?

Arhimandritul Mihail Daniliuc | Doxologia.ro

Sfânta Euharistie, numită și Sfânta Împărtășanie sau Cuminecare, constituie cea mai mare și mai însemnată Taină a Bisericii noastre dreptmăritoare. Dacă în cadrul celorlalte Sfinte Taine Biserica transmite credincioșilor harul sfințitor, prin Taina Euharistiei ni se dăruiește Însuși izvorul harului; în celelalte sfinte sacramente, Hristos Se află de față în chip nevăzut, prin lucrarea Sa, dar în Euharistie este nelipsit prin Însuși Trupul și Sângele Său, sub chipul pâinii și al vinului. Importanța capitală a Sfintei Împărtășanii în viața noastră ne-o sintetizează Sfântul Nil: el spune că e cu neputință să se măntuiască credinciosul, să primească iertarea păcatelor și să dobândească Împărăția Cerurilor, dacă nu se împărtășește, cu frică, cu credință și cu dragoste, de tainicul și neprihănitul Trup și Sânge al Mântuitorului nostru.

Cum se împărtășeau primii creștini?

Având în vedere toate acestea, creștinii, încă din primii ani ai existenței Bisericii, doreau cu ardoare merindele preasfinte, primindu-le ori de câte ori participau la dumnezeiasca Liturghie. Cu timpul, s-a produs o nefericită separare între Liturghie și Euharistie, constatată cu amar de **Sfântul Ioan Gură de Aur**, la începutul secolului al V-lea: „Ah, ce obicei! Ah, ce prejudecată! În zadar se face jertfa zilnică, în zadar stăm zilnic la altar. Nimeni nu se împărtășește!”. Remarca tristă a Sfântului Părinte rămâne valabilă și în zilele noastre, când multă lume se împărtășește doar în cele patru posturi de peste an, ba chiar nici atunci, tradiția fiind respectată doar la Crăciun și de Paști. Din fericire, încă de pe la începutul secolului al XIX-lea au apărut numeroase voci care au reiterat ideea revenirii la tradiția împărtășirii din Biserica primară, susținând-o prin solide argumente scripturistice și patristice. Amintim aici pe **Sfântul Nicodim Aghioritul**, în Biserica Greacă, sau pe **Sfântul Ioan din Kronstadt**, în Biserica Rusă. Această mișcare se încearcă și la noi, la români, îndeosebi în diaspora, probabil având ca model pe ortodocșii greci și ruși din Occident. Însă strădania de reîntoarcere la tradiția liturgică a primelor veacuri creștine se cere însoțită de efortul clericilor de a-i catehiza pe credincioși, de a-i conștientiza asupra importanței Sfintei Euharistii în viața noastră. Chemarea la Potir nu trebuie impusă, căci în atare situație împărtășania va rămâne un act liturgic exterior, neatrăgând după sine schimbarea întregii lor ființe. **Împărtășania mai deasă se cuvine însoțită de redeșterea în sufletele dreptslăvitorilor creștini a dorului de Hristos. Doar așa apropierea și comuniunea deplină cu El vor produce mult așteptata creștere duhovnicească a membrilor Bisericii.**

Cuvintele **Sfântului Ioan Gură de Aur** să ne fie tuturor pilduitoare atunci când dorim să ne împărtășim: „Nici cei ce o dată, nici cei ce de multe ori, nici cei ce de puține ori, ci cei ce au știința gândului curată, cei ce au inima curată, cei ce au viață neprihănită. Cei ce sunt întru acest fel totdeauna să se apropie; iar cei ce nu sunt întru acest fel, nici măcar o dată. Pentru ce? Pentru că își iau judecată, osândă, muncă și pedeapsă”.

De ce este necesară împărtășirea deasă a copiilor?

Mântuitoarea obișnuință a deseii împărtășanii trebuie să o deprindem din copilărie. Cu adevărat că pruncii nu înțeleg rostul și taina dumnezeieștii Cuminecături. De aceea **responsabilitatea împărtășirii lor revine părinților, familiei**. În ultimii ani am observat o reînviere a dorinței părinților de a-și împărtăși copiii cât mai des, săptămânal chiar. Cunoscoam familii ce respectă frumoasa rânduală la fiecare Sfântă Liturghie la care participă. Se vor întreba unii: **cum vedem rezultatul acestui act liturgic? Hristos, prezent în cei mici, îi zidește sufletește, încât ei sunt sociabili, cu o frumusețe și o liniște aparte. Deși nu înțeleg foarte bine rostul lor acolo, comportamentul micuților denotă faptul că învață și chiar știu ce înseamnă să petreci în compania lui Dumnezeu și a sfinților Săi în Biserică.**

De aceea împărtășirea pruncilor cred că s-ar cuveni făcută **cât mai des, fără nici o pregătire specială**. Părinții, însă, se pot pregăti. Chiar dacă nu se împărtășesc ei, o rugăciune stăruitoare, de mulțumire, făcută în numele odorului lor, nu ar strica. În perioada alăptării, nici nu se pune problema ca sugarul să fie înfometat dimineața, înainte de împărtășanie. Cu timpul, însă, după ce ajunge la doi, trei ani, copilul trebuie conștientizat și pregătit pentru momentul împărtășirii. Dacă nu se poate cu ajunare, deci să nu guste nimic, atunci să ia un mic dejun frugal, precedat numaidecât de o rugăciune scurtă și frumoasă, care l-ar ajuta să înțeleagă că acea zi este una specială, căci se întâlnește cu bunul său Prieten, Hristos.

Chiar și pe cei mărișori, de patru, cinci ani, este greu să-i oprești de la a nu gusta nimic zece, douăsprezece ore înainte de Împărtășanie. Când vor crește, realizând importanța acestui act, o vor face responsabil. De aceea, părinții, bunicii, preoții, profesorii de religie trebuie să le vorbească permanent de **rolul Euharistiei în existența noastră pământească**, fără a uita nici o clipă de însemnătatea pregătirii pentru emoționantul moment al ospățului mântuirii. Calea către această înțelegere se cade zidită cu răbdare, treptat, deoarece nu toți copiii ascultă, receptează și acceptă în aceeași măsură. Unii pot fi pregătiți să postească dimineața de la trei ani, alții de la patru ori chiar de la cinci ani, vârstă de la care capacitatea lor de înțelegere sporește. Iar atunci să încercăm să le formăm deprinderea ca, în ajunul duminicii sau sărbătorii când vrem să-i împărtășim, să se pregătească; să le construim o zi specială, fără îmbuibare, cu rugăciune, învățându-i să facă o faptă bună. Esențial este să nu-i obligăm pe micuți, ci să le oferim o alternativă; ajutorul din partea adulților să nu rezide doar în a-i sprijini să biruiască ispita, ci să vizeze educarea voinței lor de a-L căuta pe Dumnezeu de bunăvoie. Astfel, **apropierea de Potir nu va reprezenta un moment înfricoșător, ci unul de aleasă bucurie.**